

„Boheem“ „Estonia“ teatris

„Boheemi“ uuesti lavaletoomine on ter-
vitatav: „Estonia“ jooksev ooperirepertu-
aar rikastub seeläbi taas teosega, mille
on häid muusikalisi ja muidki väärtusi ja
mille lihtne realistlik sisu ning meloodia-
rikas muusika on kergesti mõistetavad
ja rohkesti meelepärast pakkuvad mitte-
üksnes kujunenud ooperipublikule, vaid ka
neile laiematele hulkadele, kes muidu on
ooperiga vähem harjunud.

Võrreldes endisega ei paku praegune
„Boheem“ kuigi palju uut. See on vaid
endise lavastuse ülesseendamine üsna pi-
sikeste muudatustega detailides ja osali-
selt ka osadetahtjais. Seepärast pole põh-
just lavastuse juures peatuda.

Osalistest oli ulatuslikum ülesanne täita
Marta Rungi Mimi'na. Rungi on väga
püüdlük kunstnik, kes hoolsa töö viljana
on pakkunud nii mõnegi hästi kordaläinud
kuju ooperis. Ka tema Mimi evis põhja-
liku töö ja osasse süvenemise pitsert.
See oli sümpaatne Mimi oma lihtsuses ja
südamlikkuses, kelle tunnete siirus mõjus
usutavalt ja surmaelne resignatsioon —
õsist kaastunnet äratavalt. Ka laululi-
selt oli osa hästi sisse tuntud ja läbi töö-
tatud ning esitati kindluse ja soojusega.

Aarias „Mind hüütakse Mimi“ oli head
meeleolu ja aplaus sellele tugev.

Ida Loo-Talvare Musette'is oli roh-
kem torkat naist kui kokotti. Parem
oli ta viimases vaatuses, kus paatunud
koore alt hakkas esile tungima loomupä-
rane headus ja südamesoojus. Laululi-
selt täitis ta oma osa hästi. Populaarne
aaria II vaatuses oli tore.

Neljast boheemlasest — B. Hansen
filosoofina, E. Karrisoo poeedina,
V. Veikat maalikunstnikuna ja A.
Rinne muusikuna — oli parim Veikat.
Ta liigutustesse, mis püüdis kaua puise-
tena, on siginenud sujuvat rühti, mis mõ-
jub mehiselt. Vaid paiguti lööb veel esile
tehtuna tunduvat rabelemist. Osa muu-
sikaline täitmine oli ilmekas ja hea, duett
III vaatuses tugeva mõjuga.

B. Hanseni „figuur“ mõjub bo-
heemlasest filosoofi kohta liialt raskelt
— raskepäraseks on muutumas ka ta
laul, eriti kõrgemal nootidel. Kuulsat
mantli-aariat on ta varem laulnud hoopis
suurema mõjuvusega.

A. Rinne juures oli märgatav pike-
maajaline lavalt eemalolemine nii laulus
kui mängus üsna tunduvalt, kuigi ta täitis
oma osa üldiselt hea püüdlikkusega.

E. Karrisool oli neist neljast täita
kõige suurem ja vastutavam ülesanne.
Mänguliselt õnnestus see talle paremini
boheemlasena, kui armastajana. Sise-
miste elamuste kujutamiseks ta kaldub

tarvitama välist poosi. Sisemist kaasa-
põlemist tundub selles olevat vähe, mis-
pärast vaataja ei saa sellest usutavuse
tunnet. Laulus ta püüdis sedapuhku hoi-
duda forsseerimisest ja mõjus seetõttu
märksa loomulikumalt ja soodsamalt.
Ühtlasi avastus aga sellega, et pideva-
jõulise laulmise harrastamisel ta on jät-
nud üsna hooletusse mezza voce laulmise
tehnikat. Selles on väga napilt fileerivust
ja kumedust. Mezza voce laulnud retsi-
tatiivid jäid seetõttu paiguti üsnagi ilme-
tuiks. II v. aaria esitas ta aga hea mõ-
jukusega.

Ooperi kõrvalpartiide täitjad — J. Vil-
lart majaperemehena, J. Johanson
vana krahvina ja teised teostasid oma
ülesande kordaminekuga.

Osaliste esinemises tundus paiguti ene-
seusaldamatust ja sellest tingituna varja-
matut dirigendile vahtimist. Seda tegid
märgatavamalt B. Hansen ja A. Rinne,
aga ka E. Karrisoo. Korrigeerimist va-
jaks ka osaliste, eriti Karrisoo ja Rinne
püüd igat tähtsamat fraasi publikusse
laulda (näit. Rinne jutustus inglase pa-
pagoist, Karrisoo duett Mimi'ga I vaatu-
ses ja mujal).

Ettekannet juhatas prof. R. Kull kind-
lusega, kuid orkestrile paiguti liialt palju
vabadust andes.

Üldmulje etendusest saabus märgitud
puudustest hoolimata tugev ja hea.

A. Kasemets.